

Vatandaş Türkçe konuş!

‘Avrupalı Türklerin Anadili ve Türkçe Medya’ konulu Almanya’da katıldığım bir seminerde, kürsüye gelen genç ve güzel bir kızımız, eğitim alanında ailesinden gördüğü desteği ve eğitimdeki başarısını anlatırken, yabancı dil bilmenin önemine değindi.

Üniversitede İspanyol dili ve edebiyatı eğitimi aldığını söyleyen genç kızımız, bu arada kendi çabalarıyla İtalyanca ve Fransızca da öğrendiğini belirtti. Zaten Almanya’da doğup büyüdüğü için hali hazırda Almanca ve de İngilizce biliyor.

Buraya kadar tuhaf hiçbir durum yok. Tuhaflik ise bu genç kızımızın, “Ben Türküm, ancak Türkçe’ m yeterli olmadığı için konuşmamı İngilizce yapıyorum, umarım herkes anlayabilir” demesiydi. Kızımızın bu açıklamasını duyunca neredeyse oturduğum koltuktan düşecektim.

Gençlerimizin hali içler acısı. Anadillerini bilmiyorlar, ama bir çok başka dil biliyorlar.

Danimarka’da da durum pek farklı değil. Çoğu gencimiz maalesef kendi anadilini konuşmıyor.

Gençlerimizin anadillerinden uzaklaşmasında tabii ki bir çok neden var. Anadili eğitimindeki kısıtlama, izlenen politikalar, anne-babaların çocuklarına Türkçe’yi öğretememeleri, anadilini kullanma alanının kısıtlı olması gibi daha bir çok neden sayabiliriz.

Ama en üzücüsü ise, kendi edebiyatlarını, edebiyatçılarını, sanatçılarını kendi dillerinin güzelliklerini yeteri kadar bilmedikleri için gençlerimizin anadillerini küçümsemeye başlamaları. Kendi dillerini konuşmaktan utanır hale gelmeleri. Danimarka’da kariyer elde edebilmek için çabalarken, Türkçe’yi engel teşkil eden bir dil olarak görmeleri.

70 binin üzerinde vatandaşımızın yaşadığı bu ülkede resmi kurumların yayınladıkları broşür, kitapçık ve benzeri yayınlarda kullanılan Türkçe tam bir felaket. Zira bu broşürlerdeki içerik, profesyonel çeviri büroları tarafından Türkçe’ye tercüme ediliyor. Görünen o ki, çevirmenler de Türkçe’yi doğru dürüst bilmiyorlar.

Danimarka diline kazandırılmış bir çok edebi eserimizin çevirisi maalesef Türkçe’den değil, İngilizce’den yapılıyor.

Ulusal bilincimizin yavaş yavaş kaybolmakta olduğunu görmekten üzüntü duyuyoruz. Ve en önemlisi, Türkiye ile Danimarka arasındaki ilişkilerin geliştirilmesinde gençlerimizin anahtar rol oynayamamaları elimizi kolumuzu da bağlıyor.

Beş buçuk milyonluk küçük Danimarka, yurtdışında kendi dili ve kültürünü koruyabilmek ve yaşatabilmek için 1920 yılından bu yana sadece Almanya sınırları içerisinde yaşayan Danimarkalılara devlet bütçesinden yarım milyar Danimarka kronu ayırıyor.

Onun için, ister onlarca dernek, vakıf kuralım ya da ’bir lisan, bir insan’ mantığı ile yabancı dil öğrenelim, eğer kendi anadilimizde kendimizi anlatamıyorsak bütün bunlar laf-ı güzaf.

(cengiz.kahraman@haber.dk)